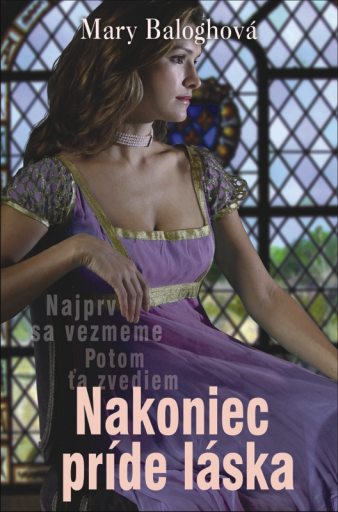

A woman with long, wavy brown hair is shown from the waist up, looking off to the right. She is wearing a purple dress with gold trim and a matching choker. The background is a stained glass window with a diamond pattern.

Mary Baloghová

Najprv
sa vezmeme
Potom
Ťa zvediem

Nakoniec príde láska

Mary Baloghová

Nakoniec príde láska

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Vladimíra Šimová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Mary Balogh: At Last Comes Love,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Dell,
A Division of Random House, Inc., New York 2009,
preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA I PREVODI.
Translated from the English AT LAST COMES LOVE.
First published in the United States by Bantam Dell, New York.

Copyright © 2009 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2013
Cover Design © Peter Brunovský 2013
Cover Photo © Accornero, Franco via Agentur Schlück GmbH 2012
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2013

ISBN 978-80-220-1751-0

KEĎ SA DUNCAN PENNETHORNE, gróf Sheringford, vrátil po piatich rokoch do Londýna, nešiel hneď do domu Claverbrookovcov na Grosvenor Square, ale namiesto toho sa tak trochu neochotne uchýlil do domu svojej matky lady Carlingovej na Curzon Street. Jej druhý manžel, sir Graham, nebol práve nadšený, že ho vidí, ale mal rád svoju manželku, a tak neposlal nevlastného syna odo dverí preč.

No Duncan bude musieť skôr či neskôr zájsť do domu Claverbrookovcov. Jeho príjmy bez upozornenia a bez vysvetlenia zastavili, a to v čase, keď sa konečne chystal vrátiť domov do Woodbine Parku vo Warwickshire. V tom panskom sídle vyrástol a od otcovej smrti pred pätnástimi rokmi mu zabezpečovalo slušný príjem.

Nechystal sa tam sám. Harrisovci, ktorí boli posledných päť rokov v jeho službách, mali ísť s ním – Harris mal nastúpiť na uvoľnené miesto záhradníka. A, čo bolo najdôležitejšie, mal tam s ním ísť aj štvorročný Toby, ktorého sa chystal vo Woodbine predstaviť ako osirelého vnuka Harrisovcov. Toby bol celý vzrušený, keď sa dozvedel, že odteraz bude bývať na majetku, o ktorom mu Duncan tak vzrušujúco rozprával – Duncan mal na svoje detstvo vlastne iba samé šťastné spomienky.

Zrazu však jeho plány vyšli nazmar a musel nechať chlapca s Harrisovcami v Harrogate – sám urýchlene vyrazil do Londýna v nádeji, že odvráti pohromu.

Jediné varovanie prišlo v podobe formálneho listu, ktorý napísal výrazným rukopisom tajomník jeho starého otca – na-

spodku bol starkého podpis a o jeho pravosti nemohol pochybovať, hoci písmo mal v pokročilom veku dosť roztrasené. A správca vo Woodbine Parku sa zrazu zlovestne odmlčal.

Všetci vedeli, kam mu majú písať, lebo po Laurinej smrti už nemusel držať miesto pobytu v tajnosti. Duncan považoval za svoju povinnosť oznámiť tú smutnú udalosť viacerým ľuďom.

Duncanovi nešlo do hlavy, prečo sa jeho starý otec rozhodol priškrtiť mu financie v čase, keď znova začal žiť úctyhodne. A už vôbec nič nechápal, keď vzal do úvahy fakt, že je jediným vnukom markíza Claverbrooka, teda jeho jediným dedičom.

Ale či už to chápal alebo nechápal, zostal bez peňazí a nemal z čoho financovať tých, ktorí boli od neho závislí – ba nemal peniaze ani pre seba. Niežeby sa bál, že by sa Harrisovci neuživilí, veď dobrí sluhovia boli vždy žiadaní. A nebál sa ani o seba. Ešte bol mladý a zdravý, no robil si obavy o Tobyho. Akoby aj nie.

Preto zúfalo vyrazil do Londýna, hoci to bolo asi posledné miesto na svete, kam túžil ísť – a ešte k tomu uprostred spoločenskej sezóny. Ale zdalo sa mu, že je to jediné riešenie. Napísal starému otcovi list, no odpoveď nedostal, a už stratil veľa vzácneho času. A tak bol nútený osobne sa dožadovať odpovede. Alebo o ňu poprosiť. Od markíza Claverbrooka, ktorý veru nebol známy ako vládny človek, sa človek nemohol ničoho dožadovať.

Duncanova matka syna veľmi neuspokojila. Keby jej neoznámil, že mu starý otec zastavil príjmy, ani by o tom nevedela.

„Len nechápem,“ povedala, keď zašiel na druhé ráno po príchoďte – alebo v skoré popoludnie, keďže rána nemala rada – do jej budoáru, „prečo ti nezastavil apanáž pred piatimi rokmi, srdiečko, keď už to chcel urobiť. Všetci sme to vtedy čakali. Dokonca som sa pohrávala s myšlienkou, že za ním zájdem, aby som ho poprosila, nech to nerobí, ale pomyslela som si, že keby som sa za teba prihovárala, asi by som dosiahla len to, že by ti ju zastavil skôr, než mal v úmysle. Možno si až teraz spo-

menul, že dostávaš rentu z Woodbinu. Nemyksľuj mi tie vlasy, Hetty – veď mi ich všetky vytrháš a čo budem potom robiť?“

Komorná jej veľmi rázne rozčesávala vlasy.

Ale jeho starý otec nemal zlú pamäť, najmä pokiaľ išlo o peniaze.

„Graham hovorí, že nebude platiť tvoje výstrednosti dlhšie ako týždeň,“ dodala matka a znova upriamila pozornosť na syna. Upravovala si pritom záhyby na neglíže, aby jej vynikla postava. „Oznámil mi to už včera večer, keď si prišiel. Ale to by ma netrápilo, miláčik. Grahama mám omotaného okolo malíčka – urobí, čo budem chcieť.“

„Kvôli mne to nemusíte robiť, mama,“ ubezpečil ju Duncan. „Zostanem tu iba dovtedy, kým sa neporozprávam so starým otcom a nedohodnem sa s ním. Nemôže ma predsa nechať na mizine, alebo áno?“

Veľmi sa však bál, že sa to môže stať – vlastne už sa to stalo. A zdalo sa, že matka s ním súhlasí.

„Ja by som sa na to radšej nespoliehala,“ odvetila matka a zošpúlila pery. „Je to tvrdohlavý, uhundraný starec a som šťastná, že už nie je mojím svokrom a nemusím predstierať, že ho mám rada. Podaj mi ten štetec na pery, miláčik. Nie ten – ten druhý. Hetty, nehovorila som ti, ako mi máš uložiť líčidlá? Predsa tak, aby som na ne dočiahla, kým sa mi pipleš s vlasmi. Tuším si myslíš, že mám ruky až po zem. To by teda vyzeralo!“

Duncan podal matke správny štetec a vyšiel z miestnosti. Nevedel sa rozhodnúť, či má prísť do domu Claverbrookovcov neohlásený, alebo má písomne požiadať o prijatie. Keby tam prišiel osobne, možno by ho ten oduťý majordómus poslal preč odo dverí – teda, ak tam Forbes ešte vždy pracuje. (Musí byť takmer rovnako starý ako jeho pán.) Zato keby napísal, jeho list môže ľahko zožltnúť časom, kým by sa tajomníkovi starého otca uráčilo venovať mu pozornosť.

Ani z voza, ani na voz.

Čo si má z toho vybrať?

Situáciu bolo treba riešiť naliehavo a Duncana zachvátila pa-

nika. Harrisovcov s Tobym ubytoval v dvoch malých izbách v Harrogate a zaplatil nájomné na mesiac vopred. Na ďalší mesiac nemal peniaze. A už uplynul týždeň.

Napriek tomu sa nevedel rozhodnúť a celý deň sa znova oboznamoval s Londýnom – a Londýn s ním. Hoci inštinkt mu našepkával, aby sa veľmi neukazoval, v kútiku srdca si hovoril, že sa predsa nemôže do konca života vyhýbať smotánke, a tak sa teraz musí tváriť nonšalantne, akoby sa nič nestalo.

Zašiel do klubu White's, kde bol ešte vždy členom a nezavreli mu dvere pred nosom. Stretol sa tam s množstvom bývalých priateľov a známych a nikto z nich sa netváril neprístupne. Práve naopak, viacerí ho žoviálne privítali, akoby ho nevideli len pár dní a nebol utiekol z Londýna a pred spoločnosťou sprevádzaný obrovským škandálom. A ak ho aj zopár džentlmenov ignorovalo, na tom nebolo nič nezvyčajné. Nikto predsa nevolá na slávu každému, koho stretne. Nikto však nevyvolal scénu a nedomáhal sa, aby ho vyviedli z posvätnej pôdy klubu.

Dal sa odvieť skupinou nadšených jazdcov do Tattersale's, kde chvíľu obdivovali kone a potom šli na dostihy. Podvečer sa mu dokonca podarila skromná výhra, no jeho finančnú situáciu to veľmi nezlepšilo. Večer si šiel zahrať karty, tam najprv prehral všetko, čo vyhral v stávke, a potom polovicu z toho vyhral späť.

Prv ako sa uložil večer do postele, strčil peniaze do obálky a na druhé ráno ich poslal do Harrogatu. Toby už má teraz určite dieru na pančuche alebo na kolene, alebo mu trčí palec z topánok... Možností je nekonečne veľa. Výchova dieťaťa je dosť nákladná záležitosť.

Na druhý deň už nemusel rozmýšľať, ako sa stretnúť so starým otcom. Keď zišiel dolu na raňajky, vedľa svojho taniera našiel list napísaný až priveľmi dobre známym tajomníkovým rukopisom. Mal sa presne o jednej dostaviť k markízovi Claverbrookovi. Podľa Duncanovej matky starý pán v poslednom čase veľmi nevychádzal von, ale očividne mu neušlo nič, čo sa

dialo v meste. Dupočul sa o príchode svojho vnuka, dokonca presne vedel, kam mu poslať list.

A rozhodne to bolo skôr predvolanie než pozvanie – *presne o jednej*.

Duncan sa starostlivo vyobliekal do kvalitného redingotu, úhľadného a elegantného, ale nebol to posledný výkrik módy. Požiadal komorníka, aby mu nákrčník uviazal vkusne, no jednoducho. Na páse mal nenápadnú retiazku od vreckových hodínok a k sivým nohaviciam si obul vzorne vyleštené kožené čižmy, ale vybral si radšej čierne než niečo výraznejšie. Rozhodne nechcel vzbudiť dojem, že žije extravagantne – lebo tak nežil.

„Mali by ste vedieť, Smith,“ povedal komorníkovi, „že tento týždeň vám nebudem môcť zaplatiť... a možno ani ďalší. Asi bude najlepšie, ak si nájdete nové miesto. Londýn je na to ako stvorený.“

Smith uňho slúžil už jedenásť rokov, nikdy nežil v biede, a teraz si len odfrkol.

„Nie som padnutý na hlavu, mylord, všetko mi je jasné,“ ubezpečil pána. „Odídem, keď na to budem pripravený.“

Duncan z jeho slov pochopil, že to nebude v dohľadnom čase, a bol mu za lojálnosť vďačný.

Pred odchodom z izby sa zamračil na svoj odraz v zrkadle. Nechcel pred starým otcom pôsobiť servilne, ale ani výstredne, hoci bol skutočne zúfalý. V duchu vzdychol, vzal zo Smithových rúk cylinder a paličku a odišiel z domu.

Keď dorazil do domu Claverbrookovcov, Forbes mu vzal cylinder aj paličku, ani pritom naňho nepozrel, a pozval jeho lordstvo, aby ho nasledovalo. Duncan mu za meravým chrptom zdvihol obočie a zošpúlil pery. Asi bolo dobre, že sem včera neprišiel nepozvaný. Pochyboval, že by sa dostal cez Forbesa, pravda, pokiaľ by ho nezložil zápasníckym chmatom.

Markíz Claverbrook sedel v salóne na stoličke s vysokým operadlom – sedával na nej odnepamäti – tesne pri bĺciacom kozube, hoci bol teplý jarný deň. Ťažké zamatové závesy bo-

li sčasti zatiahnuté, takže bránili slnečným lúčom preniknúť dnu. Vo vzduchu sa vznášala výrazná vôňa masti, ktorou si natieral reumatické kĺby.

Duncan sa zdvorilo uklonil. „Ako sa máte, pane?“ spýtal sa. „Dúfam, že dobre.“

Jeho starý otec si nikdy nepotrpel na nepotrebné spoločenské frázy a neunúval sa podať správu o svojom zdravotnom stave. Dokonca vnuka ani nepozdravil a nevyjadril radosť nad skutočnosťou, že ho vidí po takom dlhom čase. No ani sa nedomáhal vysvetlenia, čo robí v Londýne, keď pred piatimi rokmi utiekol v nemilosti, sprevádzaný škandálom.

Samozrejme, vedel, prečo prišiel, svedčili o tom jeho úvodné slová.

„Povedz mi jeden dôvod,“ huňaté biele obočie sa mu takmer stretlo nad koreňom nosa, „jediný dôvod, Sheringford, prečo by som mal ďalej financovať tvoje výstrednosti a nehanebnosti.“

Hrčovitými prstami v oboch rukách držal drevenú paličku so striebornou rúčkou a buchol ňou o dlážku, aby zdôraznil nespokojnosť.

Existoval na to dobrý dôvod – odhliadnuc od skutočnosti, že Duncan sa už dávno neodddával výstrednostiam a nehanebnostiam. Ale jeho starý otec nevedel o Tobym a nikdy o ňom ani nebude vedieť, pokiaľ tomu Duncan bude môcť zabrániť. A nedozvie sa o ňom ani nikto iný.

„Možno preto, lebo som váš jediný vnuk, pane,“ nadhodil Duncan. A keby to nebol dostatočný dôvod, dodal: „A preto, lebo od Laurinej smrti žijem dôstojne a plánujem tak žiť do konca života.“

Laura zomrela pred štyrmi mesiacmi. V zime prechladla a odvtedy chradla – Duncan mal dojem, že stratila chuť do života.

Starý otec sa zamračil ešte väčšmi, ak to vôbec bolo možné, a znova buchol paličkou o dlážku.

„Ty sa opovažuješ predo mnou vysloviť jej meno?“ zvolal

pobúrene. „Pani Turnerová bola pre svet mŕtva už pred piatimi rokmi, Sheringford, keď sa rozhodla spáchať tú nehoráznosť, že opustila svojho právoplatného manžela a utiekla s tebou.“

Stalo sa to na Duncanove dvadsiate piate narodeniny – ba čo viac, v deň jeho svadby. Doslova nechal stáť svoju nevestu pred oltárom a utiekol s jej švagrinou, manželkou jej brata. S Laurou. Bol to asi najväčší škandál, aký Londýn zažil za posledné roky. Aspoň Duncan si to myslel. Nebol tam, takže nemohol hovoriť z vlastnej skúsenosti.

Nič však nepovedal, lebo toto nebol vhodný čas ani miesto na rozhovor o nehanebnostiach.

„Mal som ťa vtedy nechať bez peňazí,“ povedal mu starý otec. Duncan si uvedomil, že ho neponúkol, aby si sadol. „Dovolil som ti poberať rentu z Woodbine Parku, a teda si mal prostriedky na to, aby si mohol zostať čo najďalej odo mňa – z dohľadu všetkých slušných, úctyhodných ľudí. Ale teraz, keď tá ženská zomrela, môžeš ísť do čerta. Na oslave mojej sedemdesiatky si sa pred mnou slávnostne zaviazal, že sa oženiš, kým dovŕšiš tridsať rokov, a do roka splodíš dediča. Pred piatimi rokmi si nechal slečnu Turnerovú stáť pred oltárom a pred šiestimi týždňami si oslávil tridsiatku.“

Skutočne slúbil starému otcovi niečo také neprozreteľné? Samozrejme, vtedy bol ešte šteňa. Že by sa týmto vysvetľovalo náhle zastavenie renty? Preto, že dovŕšil tridsiatku, a stále je slobodný? Bože dobrý, veď ešte pred štyrmi mesiacmi žil s Laurou. Prirodzene, nebol s ňou ženatý, Turner tvrdošijne odmietal rozvod. Vari od neho starý otec čakal, že si v priebehu tých štyroch mesiacov nájde nevestu a ožení sa, len aby dodržal dávny sľub – ktorý dal ešte ako chlapec, keď nevedel nič o živote?

„Ešte vždy môžem stihnúť splodiť dediča pred dovŕšením tridsiatych prvých narodenín,“ podotkol dosť hlúpo, o čom svedčila reakcia jeho starého otca. Ten si len odfrkol. A nebol to práve príjemný zvuk.

„Okrem toho,“ podotkol Duncan, „mám dojem, že si nepresne pamätáte môj sľub. Spomínam si, že som sa zaviazal oženiť, predtým ako dovŕšite osemdesiatku.“

Čo je... kedy? Na budúci rok? Alebo ešte o rok neskôr?

„A to bude o šesťnásť dní,“ starý otec sa znova zamračil ako hrom do duba. „Kde je tvoja nevesta, Sheringford?“

O šesťnásť dní? Dofrasa!

Duncan prešiel cez miestnosť k oknu, aby nemusel hneď odpovedať, a s rukami za chrbtom hľadel na námestie. Môže predstierať, že to sľúbil urobiť do osemdesiatych piatich narodenín starého otca? Dočerta, veď si na ten sľub ani nespomína. A starý otec si to možno len vymyslel, aby ho dostal do úzkych a aby mal dobrú zámienku, prečo zatrhol vnukovi rentu. Hoci Woodbine Park bol majetok markíza Claverbrooka, tradične to bol domov jeho dediča a hlavný zdroj jeho príjmov. Duncan to sídlo vždy považoval za svoje vzhľadom na to, že po otcovej smrti sa stal dedičom, hoci už celé roky tam nebýval. Lauru tam nikdy nepriviedol.

„Mlčíš,“ vyhlásil markíz nepríjemne posmešným tónom. „Splodil som jediného syna a ten bol taký nerozumný, že sa na pretekoch bríciiek rozhodol predbehnúť súpera v ostrej zákrute a zahynul ako štyridsaťštyriročný. A ten splodil jediného syna. Teba.“

Neznelo to ako kompliment.

„To je pravda, pane,“ súhlasil Duncan.

Čo iné na to mohol povedať?

„Kde som urobil chybu?“ spýtal sa starý pán podráždene. „Môj brat splodil päť vášnivých synov, potom splodil dcéru, a tí piati synovia postupne splodili jedenásť vášnivých synov a už aj zopár z nich splodilo synov.“

„Tak teda, pane,“ Duncan pochopil, kam smeruje ten rozhovor, „nehrozí, že titul zostane bez nositeľa, však? Nie je potrebné, aby som sa ponáhľal splodiť syna.“

To nebola správna odpoveď – hoci správna odpoveď možno ani neexistovala.

Palička znova zabuchotala.

„Dovolím si tvrdiť, že titul zakrátko pripadne Normanovi,“ vyhlásil starý otec, „keď môj čas uplynie a uplynie aj tvoj, ktorý možno nepotrvá ani toľko ako čas tvojho otca, ak budeš ďalej žiť životom, aký si si zvolil. Budem sa k nemu správať, akoby už bol mojím dedičom. Na svoje osemdesiatiny mu sľúbim Woodbine Park.“

Duncanovi akoby niekto vrazil do žalúdka. Na chvíľu privrel oči. Toto bola posledná kvapka. Akoby nestačilo, že mu vzal Woodbine a výnosy z panstva! Pomyslenie, že z toho bude ťažiť bratanec Norman, bolo nad jeho sily. Tak toto je naozaj zákerný úder.

„Norman má manželku a dvoch synov,“ pokračoval markíz. „Aj dcéru. Je to muž, ktorý vie, čo je jeho povinnosť.“

To určite!

Normanov otec aj starý otec už dávno zomreli. Po Duncanovi bol on ďalší dedič. A prefíkaný darebák. Šesť týždňov po tom, ako Duncan nechal Caroline Turnerovú stáť pred oltárom, oženil sa s ňou Norman a podľa všetkého s ňou splodil tri deti, z toho dvoch synov. Urobil všetko pre to, aby sa votrel do priazne svojho prastrýka.

Duncan zamračené hľadel na vyľudnené námestie. Vlastne nebolo celkom púste – na druhej strane slúžka kolenačky drhla schody do domu.

Norman už vie, že o šesťnásť dní sa Woodbine stane jeho majetkom?

„Keby som si bol zapísal ten svoj sľub, ktorý som vám dal na vaše sedemdesiate narodeniny, pane,“ povedal Duncan, „a keby ste si to písmo boli nechali, teraz by ste videli, že v skutočnosti som vám sľúbil oženiť sa do vašich osemdesiatych narodenín, nie do mojich tridsiatych, hoci oboje sa naplní v ten istý rok.“

Starý otec si znova odfrkol – dával tým najavo absolútne znechutenie.

„A čo plánuješ urobiť, keď odtiaľto o pár minút odídeš, She-

ringford?“ spýtal sa. „Schmatneš prvú ženskú, čo stretnáš na ulici, a vybavíš si zvláštne povolenie na sobáš?“

Čosi také. Keď mladého muža celý život vedú k tomu, že sa z neho stane zámožný džentlmen, ktorý bude spravovať svoje majetky a jedného dňa získa vznešený titul a závratné bohatstvo, neškolia ho, aby sa naučil zarábať si na obživu prácou. A už vôbec nie prácou, z ktorej by uživil aj ľudí, ktorí sú od neho závislí, vrátane malého dieťaťa.

„To naozaj nie.“ Duncan vyrovnané pozrel na starého otca. „Už mám vybranú nevestu. Dokonca sme už neoficiálne zasníbení, hoci verejne sme to ešte neoznámili.“

„Skutočne?“ V tom jednom slove znelo silné opovrhnutie. Starý otec zdvihol obočie a neveriacky si ho premeral. „A kto je tá mladá dáma, ak sa smiem spýtať?“

„Zaprisahala ma, aby som jej meno nikomu neprezradil, kým nebude pripravená oznámiť to verejne.“

„Ha! Naozaj prešpekulované!“ zvolal starý otec. „Ale je to len nehanebná lož, tak ako všetko ostatné v tvojom nehodnom živote, Sheringford. Nijakú snúbenicu nemáš! Prac sa mi z očí!“

„A čo ak mám?“ Duncan trval na svojom, hoci mal nepríjemný pocit, že stojí na pohyblivom piesku. „Čo ak existuje taká dáma, pane, a súhlasila, že sa za mňa vydá, ak jej ponúknem istotu, že spolu budeme žiť vo Woodbine Parku a budeme živiť našu rodinu z výnosov toho sídla?“

Starý otec len nahnevane a opovržlivo gánil.

„Ak naozaj je taká dáma,“ starý otec doslova vyplúval slová, „ak je to vhodná nevesta pre grófa Sheringforda a budúceho markíza Claverbrooka, ak mi ju predstavíš deň predtým, ako noviny oznámia vaše zásnuby, a ak sa s ňou oženíš najneskôr deň pred mojimi narodeninami, potom bude Woodbine Park ešte v ten deň tvoj. To je dosť veľa nepravdepodobného, Sheringford. Ak nedodržíš čo len jednu z tých podmienok – a o tom som presvedčený –, potom Woodbine Park pripadne v deň mojich narodenín tvojmu bratancovi.“

Duncan prikývol.

„Mám dojem,“ pokračoval starý otec, „že Norman s manželkou môžu pokračovať v balení na cestu.“

Pokračovať...? Takže Norman o tom už vie?

„Radil by som im s balením ešte počkať,“ poznamenal Duncan.

„Nebudem ťa zdržovať občerstvením,“ vyhlásil starý otec a opovržlivo si premeral vnuka. „Počas nasledujúcich pätnástich dní bude pre teba dôležitá každá hodina, ak si chceš nájsť nevestu – a to úctyhodnú nevestu – a presvedčiť ju, aby sa za teba vydala.“

Duncan sa znova uklonil.

„Tak teda bezodkladne vysvetlím svojej snúbenici, že sa musíme ponáhľať,“ povedal, a keď odchádzal z miestnosti, za chrbtom počul ďalšie odfrknutie.

Tak toto bude ťažká úloha.

Ako si má za pätnásť dní nájsť nevestu a oženiť sa s ňou, dočerta? A ešte k tomu úctyhodnú urodzenú dámu, príslušníčku londýnskej smotánky – lebo vedel, že jeho starý otec inú ženu do rodiny neprijme. Lenže nijaká úctyhodná dáma s ním nebude chcieť nič mať, keď sa dozvie o jeho škandále. A čoskoro sa v Londýne rozchýri, že sa vrátil – ak sa to už nerozchýrilo.

Okrem toho vôbec sa netúžil oženiť. Iba nedávno sa vyslobodil z dlhšie trvajúceho vzťahu, prinajmenej únavného – hoci sa nedá povedať, že by za chuderkou Laurou nežialil. Chcel si ešte užívať slobodu – aspoň pár rokov. Ale – čo bolo dôležitejšie – existoval aj praktický dôvod, prečo by preňho manželka bola príťažou. Nijaká úctyhodná dáma nebude tolerovať vo svojom dome prítomnosť nemanželského dieťaťa – ani silné puto medzi manželom a údajne legitímnym vnukom svojho záhradníka. A ako by dokázal maskovať to puto?

Nie, to je nemysliteľné.

Okrem toho hoci Toby je dobre vychovaný, nenaučí sa oslovať ho *pane* alebo *mylord*, a nie *papa*.

Dofrasa!

Ale oženíť sa musí. Potrebuje Woodbine! Potrebuje domov a zázemie. Pravda, nakoniec zdedí všetky statky starého otca aj obrovský majetok vrátane Woodbine Parku, lebo ten nemôže starý otec len tak darovať Normanovi ani nikomu inému. Jeho starý otec tomu nijako nezabráni, ak ho Duncan prežije. Problém bol v tom, že Duncan si nemohol dovoliť čakať na smrť starého otca – veď si môže požiť ešte niekoľko rokov. Okrem toho za nijakých okolností si nesmie želať jeho smrť.

On však potrebuje Woodbine hneď a zaraz.

Zrazu sa mu v hlave vynorila predstava, ako sa tam Norman rozľahuje – s Caroline po svojom boku. A po dome aj po parku pobejú ich deti, a nie Toby. Bol to bolestný obraz.

Woodbine je predsa jeho domov!

Takže jediným riešením je naozaj manželstvo. No nemá čas starostlivo si vybrať nevestu, ktorá by ho do týždňa nepripravila o rozum – alebo, ak mal byť úprimný, ktorú by on nepripravil o rozum. Má čas iba uchmatnúť si prvú ženu, ktorú nájde. Lenže to nebude ľahké. Nemôže pristúpiť k prvej dáme, ktorú stretne na prvom bále, a požiadať ju o ruku. Alebo môže? A aj keby to urobil a ona by z nejakého zvláštneho dôvodu jeho žiadosť prijala, ešte vždy by musel najprv presvedčiť jej rodinu.

A to jednoducho nie je možné.

Ibaže on si nemôže dovoliť zlyhať.

Mala by to byť mladá žena, ktorej rodičia budú celí uveličení, že ich dcéra si uchmatne nádejného markíza, hoci aj so škandalóznou minulosťou. Možno dcéra nejakého schudobného šľachtica. Škaredá a tučná.

Keď Duncan vyšiel na námestie, cítil, ako mu na čelo vyrazil studený pot.

Alebo niekoho...

Je predsa jar, či nie? V Londýne je v plnom prúde spoločenská sezóna. Čas, keď dámy prichádzajú do mesta s jasným cieľom nájsť si manžela. Čo tam po škandalóznej minulosti! Je predsa gróf Sheringford, hoci je to len formálny titul a v podstate nič neznamená. Okrem toho je dedičom skutočného titu-

lu markíza a majetkov s ním spojených – pričom terajší markíz má osemdesiat rokov, alebo aspoň bude mať o šesťnásť dní.

Nie je to vôbec až také beznádejné. Pravda, má na to iba päťnásť dní a chytá ho z toho zúfalstvo. Ale malo by to stačiť. Spoločenská sezóna sa pomaly končí. Určite je dosť dievčat – aj rodičov –, ktorých sa čoraz väčšmi zmocňuje nepokoj, možno i zúfalstvo, ako jeho, že o ich dcéru stále nikto neprejavuje záujem.

Keď Duncan odchádzal z námestia, necítil až takú beznádej. Donúti starého otca, aby dodržal slovo a vrátil mu Woodbine Park. Musí mu ho vrátiť! Nejakو musí zakomponovať manželstvo do svojich plánov.

Pri tom pomyslení mu znova vyrazil na čelo studený pot.

Určite prebieha dosť spoločenských udalostí a bude si môcť vyberať. Ak bude treba, matka mu zoženie pozvánku. Ak si správne spomínal, väčšina urodzených dám sa len potešila, ak nalákala na svoj večierok alebo bál dosť hostí, aby sa na druhý deň mohla chváliť, že sála bola nabitá. Neodmietnu predsa džentlmena s titulom, aj keď pred piatimi rokmi utiekol s vydatou ženou – a to v deň, keď sa mal zosobášiť s inou ženou.

Najlepšie bude ísť na bál. Vyberie sa na najbližší bál – podľa možnosti ešte dnes.

Má päťnásť dní na to, aby sa zoznámil s urodzenou dámou, dvoril jej, zasnúbil sa s ňou a priviedol ju pred oltár. Určite sa to dá. Vlastne je to hodená rukavica.

Vykročil smerom na Curzon Street. Pri troche šťastia bude jeho matka ešte doma. Ona bude vedieť, ktoré spoločenské udalosti by mohli byť preňho zaujímavé.

2

MARGARET HUXTABLOVÁ MALA TRIDSAŤ ROKOV. Nebolo to práve radostné pomyslenie, najmä vzhľadom na to, že stále nebola vydatá. Kedysi bola zasnúbená – presnejšie povedané, bo-

la dohodnutá s istým mužom, ktorý by sa s ňou bol okamžite oženil, keby po otcovej smrti nebola prevzala na svoje plecia zodpovednosť za svoje dve sestry a brata. Otcovi na smrteľnej posteli sľúbila, že sa o nich postará až do dospelosti, kým sa nebudú vedieť o seba postarať sami. Crispin Dew, starší syn sira Humphreyho Dewa, sa rozhodol kúpiť si dôstojnícku hodnosť a vziať Margaret do vojny so sebou. No ona nebola ochotná vzdať sa svojej povinnosti a on sa nechcel vzdať svojho sna, a tak odišiel do vojny bez nej a sľúbil jej, že sa po ňu vráti, keď bude voľná.

Veľmi sa ľúbili.

Ale po pár rokoch sa oženil so španielskou urodzenou dárou, s ktorou sa zoznámil, keď bojoval na Pyrenejskom polostrove proti armáde Napoleona Bonaparta. Margaret sa potom iba usilovala vyliečiť si zlomené srdce a dať svojmu životu nový zmysel. Pochopila, že hoci má svojich súrodencov rada, k šťastiu jej to nestačí. Navyše ju už nepotrebujú. Vanessa – Nessie – bola teraz vydatá za vojvodu Morelanda, Katherine – Kate – za baróna Montforda. A obe sestry sa vydali z lásky. Najmladší Stephen mal teraz dvadsaťdva rokov a užíval si život. V sedemnástich rokoch nečakane zdedil titul grófa Mertona a veľmi rýchlo sa vžil do svojej novej úlohy aristokrata vlastniaceho viacero panstiev a veľké bohatstvo. Bol pekný a dobrosrdečný, muži si ho rýchlo obľúbili a dámy po ňom túžobne pokukovali. V najbližších rokoch určite začne rozmýšľať o manželstve.

A keď príde ten čas, Margaret už nebude paňou Warren Hallu, Stephenovho hlavného sídla. Jej miesto a jej rolu prevezme Stephenova manželka. A z nej sa stane stará dievka, finančne závislá od svojho brata. Tá vyhliadka jej naháňala strach – a prispela k rozhodnutiu, ku ktorému sa po dlhých úvahách dopracovala počas zimy.

Musí sa vydať.

Ale mala na to aj iné dôvody. Dovŕši tridsať rokov a to bol v jej živote obávaný mílnik. Už nikto nebude môcť predstierať,

že ju nepokladá za starú dievku. A každým rokom sa jej nádeje na vydaj zmenšia. Aj jej šance stať sa matkou.

Chcela sa vydať. A chcela mať deti. Vždy po tom túžila, ale celú mladosť zasvätila výchove brata a sestier a všetku lásku venovala Crispinovi Dewovi. Bola to jej prvá a jediná láska.

Teraz sa už vrátil do Anglicka – ako vdovec. Žil v Rundle Parku s rodičmi a so svojou malou dcérkou. A lady Dewová, ktorá nevedela o tajnej dohode medzi Margaret a svojim synom, jej napísala, že Crispin sa na ňu vypytoval a zaujímal sa, či je vydatá. Lady Dewová pripomenula Margaret, ako sa mali v detstve radi. A v liste jej navrhla, či by nechcela stráviť istý čas u nich v Rundle Parku. Možno keď sú teraz obaja dospelí a neviažu ich iné povinnosti, zistia, že k sebe cítia viac než náklonnosť. Crispin vraj veľmi dúfa, že Margaret prijme pozvanie.

Margaret však nebola tým listom nadšená. Mala veľmi rada ich bývalú susedu lady Dewovú, dobrosrdečnú ženu. Ale táto dáma mala nepríjemné sklony prikrášľovať skutočnosť. Naozaj sa na ňu Crispin vypytoval? Aj na to, či je vydatá? Naozaj vyjadril nádej, že príde do Rundle Parku? Naozaj čaká, že sa medzi nimi znova roznetia city, ktoré k sebe kedysi cítili? A to len preto, lebo mu zomrela manželka? A pretože musí vychovávať dcérku a potrebuje jej nájsť matku?

Dúfala, že lady Dewová naozaj prikrášľuje. Crispin jej ublížil a sklamal ju – zradil ju a oženil sa s inou. A nezmýšľala by o ňom veru pekne, keby prišla na to, že sa naozaj nazdáva, že iba kývne prstom a ona sa mu vrhne okolo krku.

Vydám sa, rozhodla sa – ale nie za Crispina Dewa, aj keby jej chcel znova dvoriť. Ukáže mu, že za ním nežialila a nečakala naňho celé roky v nádeji, že sa k nej vráti.

Ani náhodou!

Vedela, za koho sa vydá.

Markíz Allingham ju za posledných päť rokov už tri razy požiadal o ruku. Zakaždým odmietla, ale ich vzťah sa tým nenarušil, lebo bol založený na priateľstve. Margaret ho mala ra-